

16de Medlem for Hovedstaden (Fraenkel) har skildret. Medens de af Løjtnant Skaftte afgivne Vidneforklaringer i øvrigt paaberaabes flittigt af Mindretallet i dets Betænkning; overalt hvor de gaar imod Inspektøren vel at mærke, lades hans Vidneforklaringer om dette Punkt, om hvilket han netop er en af de faa, der har udtalt sig, ganske uomtalt. Paa dette Punkt kan Forklaringen nemlig ikke benyttes imod Inspektøren, og saa lader Mindretallet den ganske ligge. Nævnte Løjtnant Skaftte udtaler sig i Forhørene, det staar i Akterne pag. 39, hvis nogen af Udvalgets Medlemmer paa ny vil slaa det efter, jeg har Akterne her, at Betjentpersonalet „optraadte med Takt og Forstaaelse overfor Fangerne og forgreb sig aldrig paa disse“. Det er altsaa det ærede Medlems Kronvidne, der udtaler sig saaledes om dette Spørgsmaal. Han udtaler videre, at han er meget vel vidende om, at der i enkelte Tilfælde bliver anvendt Halsgreb (Kværkning) — jeg gør opmærksom paa, at han netop benytter Ordet Halsgreb og kun i Parentes sætter Kværkning — overfor Fangerne, men kun, enten naar disse ikke vil lystre eller er opsætsige; men Komparenten kan ikke se noget ondt heri, siger han, da Fangerne dog skal tvinges til Lydighed, og han finder Midlet ret uskadeligt. Dette fortier Mindretallet ganske, naar det citerer Løjtnant Skaftte.

Lad os nu se lidt nærmere paa disse Overgreb. Lad os først tage de optrædende Personer. Det har sin Betydning at se, hvad det er for Personer, der har foretaget disse efter Mindretallets Mening grove Overgreb, og mod hvem disse Handlinger er blevet foretaget. Det drejer sig paa den ene Side om Anstaltens Inspektør og Overbetjent, paa den anden Side om de 3 Fanger, mod hvem disse Handlinger er foretagne; jeg betoner paa ny, at der kun er Tale om 3 Fanger, det er ikke saaledes, som man kunde faa Indtryk af ved at høre det ærede Medlem tale og ved at læse Mindretallets Betænkning, at det er noget, der er sket over en Bank, noget, som hørte til Hverdagskost, at Fangerne blev kværket.

Hvilket Billede man nu end ved Læsning af Akterne maatte faa af Inspektøren, saa meget tror jeg dog, at alle, ogsaa Mindretallet, er enige om, at Sagen har ikke tegnet Inspektøren som en haard og ufølsom end sige brutal Mand, tværtimod. Den af Inspektøren under Sagen om dette Punkt afgivne Forklaring, som Mindretallet

affærdiger med en Bemærkning om, at den er „stærkt teoretisk præget“ — mere kan Mindretallet ikke sige om den —, lyder i høj Grad fornuftig og overbevisende, og en retfærdig Bedømmelse af dette Forhold maa tillægge hans fyldige Udtalelser en meget betydelig Vægt. Han udtaler bl. a.: „at det i alle Tilfælde drejede sig om *Overmanding* af de ommeldte Fanger, efter at disse ikke alene havde nægtet i Ord at efterkomme en given Ordre, men ogsaa i deres Stilling givet Udtryk for, at de vilde sætte sig til Modværge“. Han beskriver Fremgangsmaaden saaledes: „Overbetjenten traadte hurtigt tæt ind ved Fangeren, greb ham med venstre Haand om Nakken og med den højre Haand om Halsen og holdt hans Hoved fast med en svag Bagoverbøjning af dette, hvorefter de Funktionærer, der var kaldt til Assistance, straks omfattede og fastholdt Fangens Arme og Ben“. Inspektøren anfører i øvrigt gode Grunde for denne Fremgangsmaade og tilføjer, at han efter at have overværet andre Overmandinger ikke tager i Betænkning at paastaa, at denne Overmandingsmetode er den mest praktiske og humane; og han gør opmærksom paa, at ved de omhandlede 3 Lejligheder kom hverken Fangeren eller nogen af Funktionærerne til Skade, ja, fik end ikke en Rift. Inspektøren hævder endelig, at den anvendte Fremgangsmaade ikke med Rette kan karakteriseres som „Kværkning“; Kværkning er altsaa nærmest et vulgært Udtryk for det Halsgreb, man saadan anvender.

Tager vi nu den anden Funktionær, som er delagtig i dette „Overgreb“, som Mindretallet siger, nemlig Overbetjenten, saa vil jeg gerne først give følgende Oplysninger om ham, som er meddelte mig af Fængselsdirektøren, hos hvem jeg har søgt Oplysning i saa Henseende. Fængselsdirektøren siger følgende: Efter i en Aarække at have været Betjent ved Vridsløselille forfremmedes vedkommende til fungerende Overbetjent ved den midlertidige Mandsafdeling i Christianshavns Straffeanstalt; ved dennes Nedlæggelse forfremmedes han til Overbetjent af II. Klasse ved Nyborg Straffeanstalt, hvor han senere er avanceret til Overbetjent af I. Klasse. Han karakteriseredes i sin Tid af Fængselsinspektør Ammitzbøll som „Humaniteten, Besindigheden og Retsindigheden selv“; og Fængselsdirektøren har udtalt, at han „anser ham for en af de alldygtigste, intelligenteste og mest retsindige blandt Fængselsvæsenets Funktionærer, en Mand, der i